

Aşkım

– AliKemal · 19 Eylül 2015

Evde yalnızdı. Plastik kabında duran yoğurttan arada sırada kaşıklayarak, ya da bütün bir elmadan bir ısırık alarak buzlu rakı içiyor, o arada bir mektup yazıyordu. Televizyonun sesi iyice açılmıştı. Müzik kanalında Hit şarkılar çalınmaktaydı.

Mektubu yazmayı bitirdi. Yazdıkları bir A4'ün tek sayfasına sığmıştı. Tekrar okumak istemedi. Katladı, zarfın içine sokuşturdu. Zarfın ağzını kapattıktan sonra üstüne, "Aşkım'a" notunu yazıp, zarfı yan taraftaki sehpanın üstüne bıraktı. Bardağındaki rakıyı başından dikti. Halil Sezaî'nin, 'Sonbahar' isimli şarkısı çalınmaya başladığında, televizyonun sesini iyice açtı, şarkıya eşlik etmeye başladı.

"Derdi nedir bu sonbaharın... Neden soldurur gülleri...nerden bulur bu insanlar... ben mutsuzken gülünecek şeyleri... İki kelime yetiyor seni seven kalbi kırmağa... Sonra roman yazsan ne fayda... " Yetmişlik rakı şişesinin neredeyse dibine inmişti. Yerdeki poşeti alıp içindeki on kutu ilacı çıkarttı. Kutuları açıp açıp içindeki hapları önüne yığmaya başladı. Önünde ikiyüz drajeden fazla hap birikti. Telefonunu aldı, fihristten 'Ekrem'i bulup tuşladı.

Ekrem, evinde, kendi odasında idi. Kitaplığının çekmecesinden, 'İsyan' şarkısı tınlamaya başlayınca, çekmeceyi açtı, telefonunu aldı. Minik ekranda, 'Orkun Kanat' ismini okuyunca yeşil tuşa basıp kulağına götürdü.

"Efendim Orkuncuğum?"

Orkun'un mekanik sesi kısa ve netti. "Ben hazırım!"

Ekrem, "Tamam!" diyerek telefonu kapattı. Hemen başka bir telefon numarasını tuşlayıp açılmasını bekledi.

"Alo? Polis İmdat mı, efendim?"

"155, Polis İmdat! Ne vardı?"

"Az önce bir arkadaşımın uyku hapları içerek intihar etmekte olduğunu öğrendim. Kendisi henüz sağ vaziyette. Hastaneye yetiştirilebilirse kurtarılabilir. Lütfen yardımcı olunuz!"

"İsminiz?"

"Ekrem Çayır."

"Şahsın ismi ve adresi, lütfen?"

"Orkun Kanat... Kanarya mahallesi Tarçın sokak... Gül apartmanında dört nolu daire..."

"Tamamdır. O civardaki ekiplerimize anons geçilecek."

Telefonlar kapatıldı.

Orkun, kulakları dış kapıda kalan rakısını da bitirdi. İçtikleriyle epeyce sarhoşlamıştı. Başını sık sık önüne düşüyor, her defasında toparlanıp sızmadan ayakta kalmaya çabalıyordu.

Kapı zili çalınmaya başladığında heyecanla irkildi; hemen önündeki hapları avuç avuç yutmaya başladı.

Ağızına attığı hapları pet şişedeki suyun yardımıyla yutuyor, hemen yenilerini yutmaya koyuluyordu.

Kapı zili yetmemiş, yumruklanmaya başlanmıştı. Kapı önündeki sesler, gelen polislere ve komşulara aitti.

"Apartman yöneticisinde yedek anahtar bulunur mu?"

“Yakınlarda çilingir var mı?”

Kapıyı kırarak açmaktan başka çare kalmadığı anlaşıldığında da bir levye demir aranmaya başlandı. Bulunamadı. Nihayet genç bir polis memuru kapıyı omuzlayıp kırarak açtı.

Orkun, kapının kırılarak açıldığını duyar duymaz içmeye fırsatı kalmayan hapları masa üstünde bırakarak, bir sıçrayışta daha önceden yatak olarak hazırlanmış olduğu çekyata yatarak, battaniyeyi kafasından yukarı çekip hareketsiz beklemeye başladı.

Odaya giren ilk polis memuru, “Tamam, burada!” diye seslenince, diğerleri de odaya doluştular.

“Oda, leş gibi rakı kokuyor!” diyerek Orkun’un yaşayıp yaşamadığını kontrol eden polis, “yaşıyor,” dedi.

Bir başka polis memuru, “amma içmiş ha!” diyerek lafa karıştı. “Leş kokusu gibi...”

“Yetişmeseydik, asıl leş kokusunu görürdün sen...”

“Görmedim mi sanırsın? Adam ölmüş, dört beş gün geçmiş, haber verdiler. Gidip açtık kapıyı girdik. Adamın cesedi çürümüş, kurtlanmış... Evin içinde o nasıl koku? Aman Allahım. Dayanmak mümkün değil... Şu ilaç kutularıyla, masa üstündeki hapları alıp bir poşete koy. Savcı ister şimdi onları.”

“Bak... bir de mektup bırakmış.”

“Tamam onu da al! Yüz on iki ye anons yap da bir ambulans yollasınlar!”

Orkun, gözleri baygın, aklından, “nihayet, akıllarına geldi!” diye geçirdi.

Ambulans gelir gelmez yaka paça sedyeye alınan Orkun, hastaneye yetiştirildi.

Acil serviste parmak kalınlığında bir hortumu ağzından midesine sokuşturan doktor, bir taraftan da talimatlar veriyordu. “Tut öksürüğünü! İkinma ulan!”

Midesine yollanan tazyikli bir sıvının (su) basıncıyla midesinde ne var ne yoksa dışarı çıkıyordu. Doktor da söylenmeyi sürdürüyordu. “Haplar henüz diri. Yeni yutulmuş, erimeye zaman olmamış... Bu oğlan haplardan değil, ama içkiden geberirmiş getirmeseydiniz...”

*

Ekrem, yüz elli beşi yeniden aradı. “Efendim, ben Ekrem Çayır... Bir intihar vakası ihbar etmiştim. Orkun Kanat ile ilgili. ...

Elinizde olayla ilgili bir bilgi var mı acaba? ... Öyle mi?... Oh, oh, çok sevindim!Teşekkür ederim, sağolun, varolun...” Telefonunu kapatır kapatmaz, fihristinden Feride ismini bularak tuşladı.

“Feride, sen misin? Ha, merhaba! Orkun’dan haberin var mı?”

Feride’nin sesi buz gibiydi. “Bahsetme o serseriden bana!”

Ekrem, “iyi sen bilirsin, bahsetmem; ama sonradan başkalarından duyunca çok geç kalmış olacaksın.”

“Saçmalayıp durma yav... Neye geç kalacak mışım?”

“Söyleyim mi?”

“Söyle işte! Adamı merak ettirip...”

“İyi, dinle o zaman. Orkun, seninle küs kalmaya daha fazla tahammül edemeyerek intihar etti!”

Feride bu defa büyük bir şok geçiriyordu. “İntihar mı etti? Saçmalama nolur... Şaka de... Olamaz... Olmaz... Şakaysa bu yaptığın...”

“Vallahi doğru söylüyorum. Şu anda Devlet Hastanesinin acil servisinde müdahale ediliyor. Her an ölebilir... Ya da, gidersen, affettiğini filan söyleyip iyi davranırsan hayata tutunur o moralle belki...”

“Tamam, tamam, hemen gidiyorum! Aman Allahım! Aman Allahım!”

Ekrem, telefonunu kapatırken keyifle gülümsüyordu.

Feride hastaneye ulaştığında Orkun odaya alınmıştı. Kolunda bir serumla yarı baygın bir uyku çekiyordu. Odaya gelen hemşire, "Siz Feride misiniz?" diye sordu.

"Evet, evet, ben Feride'yim."

"Hasta sürekli Feride diye sayıklıyordu da... Ha, bir de Savcı bey, gelirse bu mektubu veriver, diyerek size vermem için hastanın size yazmış olduğu bu mektubu bıraktı."

Feride, hemşire daha zarfı uzatırken havada kaptı. Hemşire odadan çıkarken, Feride, ağzı yırtılıp açılmış olan zarftan mektubu çıkartıp okumaya başladı. Mektup, "Aşkım," diye başlıyordu. "Her ne kadar sana aşkım dememi yasaklamışsan da sen benim daima aşkım olarak kalacaksın. Bu dünyada başıma gelen en güzel, en tatlı, en mükemmel şeydin sen; benim yaşamamın tek dayanağıydın. Bugün on yedi yaşımı bitirip on sekizime girdiğim gün. On sekizimi yaşayamayacağım işte. Mutlu ol!... Sakın arkamdan üzülme, en azından üzülmemeye çalış. Bu hayattayken değerini bilemedim belki de. Belki de beni, benim seni aldığım kadar ciddiye almadın. Neden bıraktın beni be aşkım? O kadar hayalimiz varken, ben seni o kadar çok severken, senin için her şeyi göze alırken... Hiç mi değer vermedin bana? NEDEN NEDEN NEDEN? ... Benim sensiz yaşayabileceğimi mi sandın? Haydi bakalım, ben gidiyorum işte, sen bensiz yaşamaya devam et, emi? Bu Dünyada Rahat Yok, Ölüm Belki Kurtuluş... ELVEDA AŞKIM... Seni canından çok seven Orko'n...

Feride, mektubu okuyup bitirdiğinde göz yaşlarını tutamamıştı. "Serseri! Ben küs değildim ki sana. Biraz burnunu sürttüüp barışacaktım ki... Aptal! Aptal şey! Bir iyileş, çık, görürsün sen!"